

A restaurátor Ella és orvos férje 1944 tavaszán a svájci határ mellett fekvő német kisvárosba, Singenbe költözik, miután Lukas a kórházi munkát választotta a katonai szolgálat helyett. A feleség úgy érzi, Lukas cserben hagyta azzal, hogy belépett a náci pártba és kiszolgálja a politikai hatalmat. Egy nap Ella a villájuk teraszán ülve a szemközti hegytetőn felvillanó különös fényre lesz figyelmes. A rejtély nyomába ered, s a kaland egész életét megváltoztatja.

– Ella, úgy látom, önnek megvan a képessége arra, hogy megőrizze a múltat, aminél talán nincs is fontosabb. Ha vége lesz a háborúnak, mindent meg kell tennie azért, hogy ne ismétlődjön meg ez a rémálom.

– Most sem tettem semmit, Felix, csak végignéztem ezt a mérhetetlen pusztítást – motyogta a nő.

– Tanult belőle, ahogy én és a barátaim is. Ha túléljük, sokkal nyitottabb szemmel járunk a világban.

– S én mit tehetek restaurátorként?

– Tudja, miért jöttem ide a várbeli találkozásunk után? Ella nemet intett a fejével.

– Mert lenyűgözött ez az erő, amely csak keveseknek adatik meg. Képes volt mindent kockára tenni, mert hajtott a kíváncsisága.

– Inkább az elkeseredés hajtott, de igaza van, nagyon kíváncsi vagyok. Azt hiszem, ez a tulajdonság elengedhetetlen egy restaurátor számára.

– Amikor napokon át egye-

dül vártam a Hohentwielen August Ruf tisztelendőt, sokszor gondoltam arra, vajon hol hibáztam, amikor nem vettem észre ennek a félelmetes birodalomnak a kiépülését. Végül arra jutottam, az első hibát akkor követtem el, amikor az apám unszolása ellenére nem tanultam meg a történelemleckéket. Nem is értettem, miért mondta mindig, hogy a múlt majd irányt mutat.

A nő elmosolyodott, mert jól ismerte ezt a leckét, az ő apja is sokat hangoztatta.

– És mi volt a másik hiba? – kérdezte.

– Nem voltam elég kíváncsi. Nem néztem a dolgok mögé. Hagytam, hogy nélkülem történjenek meg. Anélkül, hogy bármit is tudnék az okokról és a gyökerekről. Azt hiszem, Hildét is ezért veszítettem el. – A mondat végére elhalkult Felix határozott hangja. Felémelte a poharát, ivott egy korty vizet, és folytatta. – Az ön kíváncsiságára nagy szükség lesz, Ella, tovább kell adnia, és az érzékenységet is, melynek segítségével képes meglátni a szépet. A háború után újra kell éleszteni az emberek lelkét. Érezniük kell a szabadságot, amit ön érzett a háború előtt. A szellem szabadságát, aminél talán nincs is fontosabb.

– S mit tegyek, míg tart a háború? – kérdezte elhaló hangon a nő.

– Vagy elviseli, vagy elhagyja az országot. Attól tartok, nincs más lehetősége.

Mintha az óra ketyegése a két lehetőség közötti ingadozást mutatná, már nem azt hangoztatta: tik-tak, hanem tűrni vagy menni, tűrni-menni, tűrni-menni. Ella megszédült, zsidbádást érzett az ujaiban, valósággal fojtogatta a maultaschen

egyre savanyúbb illata, ezért megkérdezte a férfit:

– Nem eszik többet?

– Köszönöm, nem. Borzasztóan sajnálom, hogy ilyen pocékká vált a hangulat a születésnapján. Azt szerettem volna, ha ma este vidáman kacag úgy, ahogy legelső este, amikor meglátta a fényt ott a hegyen.

Ella fölnézett az asztalról a férjira, akinek a sötétben csupán a körvonalait látta, s büszkén elkiáltotta magát:

– Ó, tudtam, hogy volt ott még valaki, az atya nem egyedül bolyongott az éjszakában.

A nő nem láthatta Felix arcát, de érezte, hogy mosolyog, a csontos ujjak megszorították Ella asztalon pihenő kezét.

– Már akkor is lenyűgözött a kíváncsisága – suttogta Felix. – Hogyan ünnepelne most a legszívesebben? – érdeklődött úgy fél perc hallgatás után.

A nő az ölében heverő szalvétával játszott, elmerengett a sötétségben, majd édes ízt érzett a szájában, amelyet végre sikerült szavakba öntenie:

– Vidáman, likőrös, tejszínes kávéval, csokoládés kuglóffal, zenével és tánccal. Régen Lukasszal minden héten elmentünk egy kávézóba és egy klubba.

– A csokoládés kuglóf készítésétől inkább eltekintnék, mert percek alatt tönkremeném a konyháját, de szívesen táncolnék magával – mondta a férfi, majd felpattant, miközben nem engedte el a nő kezét, hanem magával húzta az ebédlőasztal és az ülőgarnitúra közötti szabad térre. – Ne menjen sehova, felteszek egy lemezt. – Ella figyelte a sötétben matató alakot. Kintről kevés fény szűrődött be. A férfi felkapcsolta a gramofon melletti opalinüvegű lámpát, kiválasztott egy

Billy Thorburn-lemezt, s felrakta a lejátszóra. Magabiztosan és lazán mozgott a szobában, teljesen elpárolgott a komoly beszélgetés feszültségére. A nő szabadnak látta, olyannak, akit egyetlen politikai rendszer sem zárhat korlátok közé. Győztes típus volt, de nem gondtalan.

Billy Thorburn zenéjétől Ella is feloldódott. Felix kíváncsian táncolt, a nő a gyors pörgetések ellenére is biztonságban érezte magát. Ahogy az első találkozásuk alkalmával, újra érezte a férfin a mentol és a kakukkfű illatának különös keveredését. A zene lassan feloldotta izmaiban a beszélgetés közben támadt görcsöket. Egy-egy rosszul sikerült lépésnél nagyokat nevettek, néhány percre megfellekedtek a falakon túl dúló háborúról, arról, hogy Lukas emberéletekért küzd, és a másnap induló csoport reménykedve várja a Hohentwielen Felixet, aki segít nekik megszabadulni a diktatúra fenyegető árnyától – vagy a győztesek bosszújától.

Ella búcsúzóul megfogta a férfi karját, odalépett hozzá, hogy pusztit nyomjon az arcára, de a férfi gyorsabb volt, szorososan magához húzta és megsókolta. A nő szíve hevesen vert, erős csók volt, szabad, távolra repítő, épp olyan, mint amikor egy levél elengedi az ágat, s élvezzi a repülést. Tesz még pár mozdulatot ide-oda, hogy minél később érjen földet, hagyja, hogy a szél újra felfelé lökje, de végül földet ér,

puhán, lágyan. Ella vissza akart kapaszkodni a fára, de Felix hátralépett, zavartan beléért a hajába, s elindult az ajtó felé. Onnan még visszánézett a nőre, kinyögött egy vizslátot búcsúzóul, és kilépett a teraszra. Szélsébesen távozott, mintha valami vákuum húzná ki a kertből. Csak titokzatos, fűszeres illata és a szabad élet ábrándja maradt utána.

Ella elpakolta a vacsora maradványait, majd fáradtan lehuppant a kanapéra, s azon morfondírozott, ő provokálta-e ki a csókot, amely miatt a férfi elrohant. Túl bizalmasan viselkedett, amikor elköszöntek egymástól, de annyira hálás volt Felixnek ezért a délutánért. Hálás volt azért, hogy végre elmondhatta valakinek, mennyire gyűlöli ezt a benuktatást. Hálás volt a táncért, a szabadság illúziójáért és az ajándékért, ami azóta is bő szárú nadrágja zsebében lapult.

Csók az arcán, a nyakán, szappan illata.

Ella lebegett, percekig nem tudta, hol van, egy álomban vagy a valóságban, csak amikor Lukas megszólalt, fogta fel, hogy elaludt a kanapén, kezében a kővel, s a férje most ért haza.

– Van egy új hódoló – nevetett a férje –, s azt üzeni, holnap is vár.

Ella összerezett, de aztán megnyugodott, hogy Lukas a gyerekről beszél, akinek napközben a piramisokat mutogatta.

– Feltétlen benézek hozzá – suttogta álmosan Ella. A férfi ölbe vette, úgy, ahogy régen, a nő pedig átkulcsolta a nyakát, s hagyta, hogy felvigye a hálószobába.